

ΠΕΡΙΠΤΕΡΟ ΙΔΕΩΝ

Περιπτερός: **Στέλιος Ελληνιάδης**
defimag@otenet.gr
elliniadis.wordpress.com

Το Ισραήλ σημαδεύει και πυροβολεί τα παιδιά

Με την ιδιότητα του πλαστικού και επανορθωτικού χειρουργού στο Εθνικού Συστήματος Υγείας της Μεγάλης Βρετανίας, η Δρ Victoria Rose αφηγείται στη δημοσιογράφο Fatima Bhutto τη συγκλονιστική εμπειρία της από τη Γάζα:

Ρόουζ: Εργαζόμουν στο μεγάλο κέντρο τραυμάτων του King's College και δύο από τους συναδέλφους μου που είχαν μεγάλη επιρροή σε μια φιλανθρωπική οργάνωση που ονομάζεται «Ιδεανικά» («Ideals») και προσφέρει βοήθεια και υποστήριξη σε διεθνείς καταστροφές και εμπόλεμες ζώνες, με πρότειναν να συμμετάσχω σε ιατρική αποστολή. Εκεί συνειδητοποίησα ότι δεν υπάρχουν πλαστικοί χειρουργοί στη Γάζα, υπάρχουν γενικοί χειρουργοί που έχουν αναπτύξει κάποιες δεξιότητες πλαστικής χειρουργικής. Και ξεκίνησα να ψάχνω για κάποιον που θα μπορούσαμε να εκπαιδεύσουμε.

Ο Ahmed Koladi, χειρουργός από τη Γάζα, ήθελε να μάθει πώς να επουλώνει και θεραπεύει τραύματα και δούλεψε μαζί μου για δύο χρόνια. Έκανε την πρώτη επιδιόρθωση σχιστίας χείλους και αποκατάσταση μαστού και έτσι κάθε μήνα ή κάθε δεύτερη βδομάδα έπαιρνα τις φωτογραφίες από τα καταπληκτικά πράγματα που έκανε και ήμουν πολύ περήφανη γι' αυτόν. Μετά, οι εικόνες άλλαξαν και μου έστειλε μια φωτογραφία για ένα επτάχρονο παιδί ρωτώντας τι να κάνει, αν θα πρέπει να ακρωτηριαστεί. Και τότε είπα ότι πρέπει να πάμε να τον βοηθήσουμε επιτόπου.

Μπούτο: Την πρώτη φορά που ήσασταν στη Γάζα, ποιος ήταν ο ρόλος σας στα νοσοκομεία;

Ρόουζ: Μας είχε δοθεί καθεστώς ιατρικής ομάδας έκτακτης ανάγκης από το Υπουργείο Υγείας και καταρτίσαμε ένα σχέδιο για να συνεργαστούμε με τους συναδέλφους μας στη Γάζα και να πάρουμε όσο περισσότερο ιατρικό εξοπλισμό μπορούσαμε. Λειτουργούσα 24 ώρες το 24ωρο, 7 μέρες τη βδομάδα!

Μπούτο: Μπορείτε να περιγράψετε ποια ήταν η ατμόσφαιρα της εργασίας υπό αυτές τις συνθήκες, υπό πολιορκία, υπό επίθεση, πώς ήταν;

Ρόουζ: Δεν νομίζω ότι πραγμα-

τικά σκεφτόμουν πολύ πού ήμουν και τι συνέβαινε έξω από τα τείχη του νοσοκομείου, επειδή υπήρχαν τόσα πολλά να κάνω. Ήταν κάτι αδιάκοπο, συνεχώς να βλέπεις πληγές που χρειάζονται συρραφή, ποτέ δεν προλαβαίναμε. Κάθε φορά που τελείωνα μια περίπτωση, κάποιος μου έδειχνε κάτι άλλο και όλα μας απορροφούσαν και το μόνο που σκεφτόμουν ήταν ότι πρέπει να κάνω αυτό και μετά θα κάνουμε εκείνο και μετά αυτό το άτομο πρέπει να επανέλθει στο χειρουργείο και αυτό συνεχιζόταν και συνεχιζόταν και δεν σταματούσε ποτέ.

Μπούτο: Έχετε πει ότι σχεδόν το 90% αυτών που χειρουργήσατε στη Γάζα ήταν παιδιά. Η UNICEF έχει αποκαλέσει τη Γάζα το πιο επικίνδυνο μέρος στον κόσμο για να είναι κανείς παιδί.

Ρόουζ: Όσο περνούσε ο καιρός βλέπαμε όλο και περισσότερα παιδιά. Στο Νοσοκομείο Νάσερ χειρουργούσα κάθε μέρα και οι περισσότερες λίστες αναμονής μου ήταν παιδιά.

Μπούτο: Εγκαύματα; Ακρωτηριασμούς;

Ρόουζ: Όταν γίνεται μια έκρηξη τα πάντα γύρω μεταβάλλονται σε βλήματα, όλη η τοιχοποιία και τα κομμάτια από το κάθε τι κινούνται και χτυπούν τον άνθρωπο με μεγάλη ταχύτητα διεισδύοντας στο δέρμα και σπάζοντας τα οστά από κάτω είτε διεισδύοντας στο στήθος ή την κοιλιά. Αυτό βλέπαμε ως επί το πλείστον, αλλά βλέπαμε και πολλά εγκαύματα λόγω της θερμότητας της έκρηξης. Επίσης αντιμετωπίζαμε τραυματισμούς από σφαίρες, από ελεύθερους σκοπευτές. Ειδικά τα παιδιά φαινόταν να έχουν χτυπηθεί από τετρακόπτερα (drones) που έχουν ισχυρή δύναμη πυρός· πολλά από αυτά τα παιδιά είχαν πυροβοληθεί στην πλάτη, στο κεφάλι, στον άνω κορμό.

Μπούτο: Πρόκειται για σκόπιμη στόχευση παιδιών;

Ρόουζ: Τα ντρούν κατευθύνονται από κάποιον που βλέπει το στόχο, οπότε υποθέτω ότι στοχεύουν παιδιά. Τα περισσότερα παιδιά ήταν μεταξύ 5 και 15 ετών. Όταν ήμασταν με τους Γιατρούς Χωρίς Σύνορα υπήρχε η εκτίμηση ότι τα παιδιά κάτω των πέντε ετών θα τα έπαιρναν οι γονείς και θα έτρεχαν μαζί τους, ενώ τα μεγαλύτερα

παιδιά, 15 ετών και πάνω, είναι ευκίνητα στα πόδια και μπορούν να τρέξουν γρήγορα. Αλλά τα παιδιά μεταξύ 5 και 15 ετών είναι συχνά κάπως μπερδεμένα από το τι συμβαίνει και δεν αντιδρούν το ίδιο έγκαιρα, γι' αυτό είδαμε τόσους πολλούς τραυματισμούς σε αυτή την ηλικιακή ομάδα.

Μπούτο: Έχει ειπωθεί για τη Γάζα ότι δεν υπάρχει διαταραχή μετατραυματικού στρες επειδή δεν υπάρχει «μετά». Το βιώσατε αυτό σε ορισμένες περιπτώσεις με αυτά τα παιδιά;

Ρόουζ: Σίγουρα ήταν παιδιά που έχουν τεράστια ψυχολογικά θέματα. Ένα επτάχρονο παιδί που ονομαζόταν Μωάμεθ είχε τραυματιστεί από έκρηξη που είχε γκρεμίσει το σπίτι στο οποίο βρισκόταν με τον πατέρα του ο οποίος σκοτώθηκε. Η μητέρα του μιλούσε όμορφα αγγλικά και μου είπε ότι το παιδί δεν θα μου μιλήσει, δεν θα με κοιτάξει καν. Δεν θέλει να ασχοληθεί με κανέναν από τους γιατρούς, θέλει απλώς να δει τον πατέρα του. Ήταν ένα αρκετά δύσκολο πρόβλημα γιατί τον έβλεπα να μην αναρρώνει από ένα τραυματισμό από τον οποίο θα έπρεπε να αναρρώσει· είχαμε ακρωτηριάσει το πόδι του και το είχαμε κλείσει και είχαμε κάνει μεταμόσχευση και κλείσει όλες τις πληγές στο άλλο του πόδι, αλλά οι πληγές δεν επουλώνονταν. Δεν έτρωγε, πάθαινε συνεχώς λοιμώξεις και δεν βελτιωνόταν, πράγμα που οφειλόταν απόλυτα στην ψυχική του κατάσταση.

Μπούτο: Γνωρίζουμε ότι η Γάζα έχει τη μεγαλύτερη ομάδα ακρωτηριασμένων παιδιών στον κόσμο! Είπατε ότι οι γιατροί στη Γάζα είναι τώρα και δημοσιογράφοι. Σκοτώνουν τους δημοσιογράφους και αναλαμβάνουν οι γιατροί να μας λένε τι συνέβη, ενώ γνωρίζουμε ότι πάνω από χίλιοι εργαζόμενοι στον τομέα της υγειονομικής περίθαλψης έχουν επίσης σκοτωθεί από το Ισραήλ. Γιατροί, παραϊατρικό προσωπικό, εργαζόμενοι στον τομέα των υπηρεσιών υγείας έχουν επίσης απαχθεί, κρατηθεί, βασανιστεί. Υπήρχαν γιατροί στη Γάζα που σας συγκίνησαν ιδιαίτερα;

Ρόουζ: Πολλοί, πολλοί και πολλοί! Όταν ήμουν στο Νοσοκομείο Νάσερ, τον Αύγουστο, δούλεψα με έναν αναισθησιολόγο που μου



Χειρουργός Victoria Rose: Στη Γάζα, όλοι έχουν χάσει έναν αδελφό, μια μητέρα, έναν πατέρα...

είπε ότι τον είχαν πάρει από το Νοσοκομείο Σίφα και τον κρατούσαν σε μια ισραηλινή φυλακή για 43 μέρες, με τα χέρια δεμένα πίσω από την πλάτη και δεμένα τα μάτια. Έχασε 10 κιλά σε βάρος και είπε ότι τον χτυπούσαν κάθε μέρα. Κι όταν τον άφησαν ελεύθερο δεν μπορούσα να πιστέψω ότι επέστρεψε στη δουλειά στο νοσοκομείο. Υπάρχει αυτό το πελώριο αίσθημα ευθύνης στις ομάδες υγειονομικής περίθαλψης στη Γάζα, να επιμένουν να επανέρχονται στη δουλειά σε τόσο τρομερές συνθήκες.

Ο Fatih, ένας από τους νοσοκόμους στο χειρουργείο, είχε επιστρέψει μετά από 6 βδομάδες απουσίας, ενώ ο 10χρονος γιος του είχε σκοτωθεί σε έκρηξη και ένας από τους συναδέλφους μου έδειξε πλάνα που ο Fatih τρέχει να πάρει τον γιο του νεκρό από το πάτωμα! Και τι να του πω όταν επιστρέφει στη δουλειά; Όλοι με τους οποίους μιλάμε έχουν χάσει έναν αδελφό, μια μητέρα, έναν πατέρα... Δεν νομίζω ότι συνάντησα κάποιον που να έμεινε αλώβητος.

Μπούτο: Σε αυτά τα νοσοκομεία, υπήρχαν ήσυχες στιγμές μεταξύ των γιατρών;

Ρόουζ: Ναι, υπήρχαν. Νομίζω ότι η ιατρική είναι να κάνεις το

καλύτερο που μπορείς και σε στιγμές που ξεμέναμε από πράγματα και έπρεπε να αυτοσχεδιάσουμε ήμασταν όλοι στην ίδια κατάσταση μαζί. Και το γεγονός που πήγες να τους βοηθήσεις δημιουργεί έναν υπέροχο δεσμό, οπότε υπάρχει πολλή συντροφικότητα.

Μπούτο: Τη δεύτερη φορά που πήγατε στη Γάζα, είχατε μια διαφορετική εμπειρία;

Ρόουζ: Την πρώτη φορά ταξιδέψαμε μέσω Καΐρου, μέσω της ερήμου του Σινά και περάσαμε από τη Ράφα με το κονβόι του ΟΗΕ χωρίς περιορισμό στο τι θα μπορούσαμε να μεταφέρουμε. Έτσι, τον Μάρτιο, με μεγάλες ΜΚΟ και μικρές φιλανθρωπικές οργανώσεις και με 19 φορτηγά καταφέραμε να πάρουμε 25 βαλίτσες μαζί μας γεμάτες ιατρικό εξοπλισμό. Είχαμε συναδέλφους στη Γάζα που μας είχαν πει τι τους έλειπε, οπότε ήταν σχεδόν ένα τέλειο σενάριο καθώς εμφανιστήκαμε με όλα όσα χρειάζονταν και με επιπλέον χέρια.

Τον Αύγουστο, ταξιδέψαμε μέσω του Ισραήλ και περάσαμε από το Κερέμ Σαλόμ, το οποίο ελέγχεται από την Επιτροπή για τις δραστηριότητες στα εδάφη (COGAT), δηλαδή το Ισραήλ, και είχαν περιορίσει πολλά πράγματα, συμπεριλαμβανομένου του αριθμού